

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 9 năm 2020

Số 516

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao tự mình dao động tạo lầm sai?
- 2) Hướng tâm trong trật tự có hữu ích gì không?
- 3) Dẫn thân tận độ có cần thiết hay không?
- 4) Làm sao mới dứt khoát được?
- 5) Người tu thiền cần đụng chạm hay không?
- 6) Thực hành trung tín có ích chi?
- 7) Chuyện nào mới là chuyện chánh?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 24-11-2002 1: 55 AM 1) Hỏi: Tại sao tự mình dao động tạo lầm sai? Đáp: Thừa tự mình dao động tạo lầm sai là vì thiếu thanh tịnh. Kệ: Thiếu thanh tịnh thì tạo lầm sai Theo lối thực hành gieo ác ý Phát triển không còn gieo động loạn Sửa mình tiến hóa hướng thanh hoài.	Atlantic city, 25-11-2002 6: 30 AM 2) Hỏi: Hướng tâm trong trật tự có hữu ích gì không? Đáp: Thừa căn bản của căn khôn là trật tự từ trước tới thanh. Kệ: Lý do xuất hiện khắp nơi nơi Ban chiều nơi nơi cũng bởi Trời Cõi tạm siêu thâm diu tiến bước Thực hành thanh tịnh chẳng xa rời.
Atlantic city, 26-11-2002 6: 10 AM 3) Hỏi: Dẫn thân tận độ có cần thiết hay không? Đáp: Thừa dẫn thân tận độ rất cần thiết ở giai đoạn này. Kệ: Quy nguyên tận độ rất cần thiết Chuyển lối đường đi tự giải phiền Đóng góp thực hành trong đạo pháp Trùng tu giải tỏa tự phân xuyên.	Atlantic city, 27-11-2002 7: 15 AM 4) Hỏi: Làm sao mới dứt khoát được? Đáp: Thừa phải thực hành thì mới dứt khoát được. Kệ: Thành tâm dứt khoát thực tâm tu Giải tỏa phiền ưu tự giải mù Mê loạn chẳng còn xây dựng tiến Bình tâm thanh tịnh tự thân yên.
Atlantic city, 28-11-2002 1: 15 AM 5) Hỏi: Người tu thiền cần dụng chạm hay không? Đáp: Thừa người tu thiền rất cần sự dụng chạm để sớm thức tâm. Kệ: Người tu thiền cần dụng phân lời Dự phần tiến hóa khắp nơi nơi Trời ban không ngớt tìm phương chuyển Thực hành chánh pháp chuyển nơi Trời.	Toronto, 29-11-2002 1: 20 AM 6) Hỏi: Thực hành trung tín có ích chi? Đáp: Thừa thực hành trung tín đều hữu ích. Kệ: Phân minh điển giới chuyển nơi Trời Thanh trực do tâm đường tiến hóa Khổ hạnh bình tâm tự bước qua Đời là tạm cảnh tự phân hòa.
Toronto, 30-11-2002 6: 15 AM 7) Hỏi: Chuyện nào mới là chuyện chánh? Đáp: Thừa chuyện thanh tịnh mới là chuyện chánh. Kệ: Chuyện thanh tịnh mới là chuyện chánh Tu tới quân bình mới hiểu thấu hai Tự giải tự thức tự tiến hoài Nơi nào cũng đến cũng thông suốt.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 4 (tiếp theo)

...

“*Sống trong nghịch cảnh tùy duyên*”: Chúng ta bữa nay sống ở đây, nhưng mà ngày mai lại phải thay đổi rồi. Trong cái nghịch cảnh, mình cảm thấy bất mãn, nhưng tùy duyên tiến hóa, rồi nó cũng hiểu được.

“*Tham gia đời đạo hai miền cảm thông*”: Cho con có cơ hội làm người trong đời sau cái nghịch, sân, si rồi các con mới hiểu về đạo. Đạo là tha thứ, thông cảm để giải tỏa mọi sự tăm tối của nội tâm.

“*Không còn trong ước ngoài mong*”: Đi đến chỗ không ước mong nữa. Bây giờ, chúng ta thanh thản rồi. Chúng ta tu đạt tới thanh điển. Không còn ước mong vọng động nữa, nhưng mà ước mong để sửa soạn cho chúng ta có một tâm tư quân bình, sáng suốt.

“*Tâm con tự giải hợp vòng thương yêu*”: Trong tâm con tự giải hợp cái vòng thương yêu của trời đất đã sắp đặt cho con.

Vui mà chấp nhận thì mọi sự việc sẽ xong, hành để tiến trong chu trình tiến hóa. Tâm dò, tâm tiến thì mới có cơ hội đạt tới thanh cao. Chúng ta phải lấy chơn tâm làm căn bản, vì đó là đường lối quy bốn. Tự dò tự tiến mới có cơ hội đạt đến thanh cao. Khi đạt đến thanh cao rồi, chúng ta mới biết trở về nguồn cội được. Thanh cao là sáng suốt nhận định được mọi sự việc, mới mong trở về với nguồn cội.

“*Huyền cung tự ý ra vào*”: Con mắt phàm đâu thấy cảnh trời. Các con tu đây rồi các con xuất hồn đi lên đi xuống, đi ra vào trong cái huyền cung, trong cái hiệp tích, trong tiểu thiên địa của con đang có đây. Con tự quản lý và tự kiểm soát.

“*Nơi thanh giải trước nơi cao thấp tầng*”: Hồn con đi ra đi vào trong cái cảnh thanh để giải trước. Trên cao cũng như dưới thấp.

“*Con tu mẹ quý mẹ mừng*”: Con tu, con biết tu bỏ sửa chữa lấy con, mẹ luôn luôn quý và mừng cho con.

“*Ăn năn hối cải chớ đừng loạn tâm*”: Ăn năn hối cải, không nên tâm loạn, không nên quá loạn động

trời gây ra sự chậm tiến của nội tâm. Khi phần hồn của con sáng suốt thì con sẽ được hoàn toàn tự do tiến hóa ra vô dễ dãi, vui với tình thương và đạo đức. Khai thông mọi nẻo hóc của nội tâm nội tạng, thì sự tâm loạn sẽ không còn tồn tại.

Tâm loạn là gì? Là nặng trước đó con. Khi tâm loạn hết thì con trở nên thanh nhẹ. Thanh nhẹ là gì? Là sáng suốt. Hỏi sự sáng suốt có hữu ích không con? Nó làm cho con vui thêm và nó làm cho mẹ mừng thêm. Khi có một người con sáng suốt, người con thực hiện tình thương và đạo đức, biết thương yêu nó, cũng như thương yêu mẹ nó và thương yêu muôn loài vạn vật. Hỏi tâm tư người mẹ thế nào? Cho nên các con hiện tại đang làm mẹ, làm cha ở trong hoàn cảnh ấy con muốn những gì? Con muốn con mình bảo trọng thân thể, muốn con mình sáng suốt mãi mãi, có phải như vậy đó không?

Sự cô đơn của cha mẹ hiện tại là sao? Là cũng đang nằm trong cái ý chí vô cùng tận thương yêu các con. Các con phải hiểu và các con càng dốc lòng tu sửa hơn để thực hiện những gì cha mẹ đang mong muốn, chiều các con để cho các con biết tự tu, tự tiến. Mẹ đang khuyên các con, vuốt ve các con, khích lệ các con, đặt những hoàn cảnh nghịch thuận đối diện với con để con tự hành tự tiến.

Các con nghĩ thế nào? Thử hỏi chữ nhiều người tuy lớn tuổi mà vẫn chưa ý thức rõ tình thương của cha mẹ trong gia đình. Nhiều người mẹ vẫn chưa hiểu tình thương của cha mẹ và chưa chịu sửa mình, vì còn nuôi bản tánh sân si, lằn than. Tu cũng lắm, không hiểu mình thì làm sao để sửa mình, để vun bồi mình.

Tu cũng ý thị nơi đạo pháp, không hiểu đạo pháp là sự tinh vi sáng suốt đang đóng góp đường lối để cho mình tự hành, tự mở. Con còn ý lại nơi đạo pháp, ý lại nơi tôn giáo, ý lại đủ thứ hết, rồi ngồi một đồng đó không đi. Hỏi kết quả đó ai đau khổ? Chính phần hồn đau khổ, sự tri giác của phần hồn đen tối, còn gắng hàn thêm sự đen tối, không chịu sửa mình để tiến, không chịu phá vỡ sự chấp mê trong nội tâm.

Giữa vợ chồng, anh em, bạn bè cũng sống trong ngộ nhận mà thôi. Ở thế gian tạo ra cảnh vợ chồng để

làm chi? Để thực hiện thương yêu, rồi tại sao gặp nhau lại ghét? Trong sự ghen ghét đó để làm gì? Ghen ghét đó có kết quả gì không? Để tự tạo lấy sự đen tối thêm, gia cang bất ổn, phiền muộn đầu này, phiền muộn đầu kia, có xứng đáng làm người con của càn khôn vũ trụ hay không? Xứng đáng làm người cha thương yêu, người mẹ hiền của các con hiện tại không? Đó là gì? Đó là kết quả của sự tui nhục, cô đơn.

Cho nên, chúng ta phải thực hiện những điều cần thực hiện trong giờ phút này. Thương yêu xóa bỏ hận thù, xóa bỏ sự ghen ghét, xóa bỏ những chuyện không đáng lưu ý để hướng về thanh cao đời đời. Nhiên hậu, mới sáng suốt, mới có cơ hội ngộ Đấng Cha Lành và mẹ hiền, mới bắt đầu biết báo hiếu đó các con.

Tại sao người tu khổ hạnh lại không hưởng? Nhưng mà luôn luôn gửi tâm tư đến những người mê muội và mong muốn cho những người mê muội trở về con đường chơn chánh của người đã và đang đi. Không khác gì một Đấng Cha Lành và một người mẹ hiền đang mong chúng ta trong thương yêu, thiêng liêng, sáng suốt, mến cảm, nhắc nhở chúng ta

từ giờ phút khắc. Người đó phải điên không? Không! Vì Người đã đi trên con đường hành hương, lập hạnh trong đau khổ triền miên mới tìm được ánh sáng. Người muốn gửi ánh sáng đó cho chúng ta và những người kế tiếp. Cho nên Người phải lập hạnh hy sinh, không chịu chấp nhận hưởng thụ. Miếng ăn, giấc ngủ của Người cũng giới hạn. Người chỉ mong cho ánh sáng được luân lưu tại thế và truyền bá sự sáng suốt đó cho mọi tâm linh. Để mọi tâm linh thức giác hướng về nguyên căn sẵn có của mọi phần hồn. Lúc đó, người truyền pháp mới an tâm nhắm mắt ra đi vì cũng đã lưu lại được tình thương và đạo đức.

Chúng ta được gặp nhau là điều rất quý báu trong tình huynh đệ cốt nhục, thương yêu vô cùng. Chúng ta phải cố gắng thực hiện để hòa hợp trong cảnh đời bất diệt.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Võ thị Bạch Tuyết, là vợ của bạn đạo Mã văn Phương, sinh ngày 1 tháng 2 năm 1968, đã mất vào lúc 10 giờ 30 sáng ngày 4 tháng 9 năm 2020 (nhằm vào ngày 17 tháng 7 năm Canh Tý), hưởng thọ 53 tuổi, tại phường Hiệp Bình Chánh, quận Thủ Đức, TP HCM, được siêu thăng tịnh độ.

Gia đình Mã văn Phương đồng cảm ơn quý bạn đạo.

TD Dũng Hành kính báo

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY TỪ VIỆT NAM

TPHCM ngày 28/8/2002

Kính thưa Đức Thầy,

Một năm qua, con rất là nhớ Thầy, không dám viết thư thăm Thầy. Nhưng con và gia đình lúc nào cũng thương và kính yêu Thầy. Trong thời gian đó con chỉ biết làm Thầy vui là cả gia đình cùng thăm tu thăm tiến.

Sự tu học của con tốt lắm. Con cũng không ngờ Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp của Thầy truyền dạy cho chúng con quá mâu nhiệm và siêu diệu. Con là đứa con ở xa Thầy, nhưng lại được may mắn, chính Thầy cứu sống bằng lời nói êm dịu nhẹ nhàng. Con nghe giọng nói của Thầy qua điện thoại vẫn còn dư âm bên tai con như có một sức sống truyền vào người con, ngày đó là ngày lịch sử của đời con, con không bao giờ quên. Con muốn la to lên Thầy ơi! Con thương Thầy quá và con cũng thương Thầy quá. Con hứa sẽ không bao giờ dám xao lãng việc tu hành để mong đền đáp công ơn cứu mạng của Thầy.

Ngày 28/8/2002, con gái của con tên là NPAT được qua Mỹ đi viện đính hôn. Nó có duyên hơn con là được gặp Thầy và đi dự đại hội Khí Giới Tinh Thương. Nó cũng bị nghiệp quả nặng, đường tình duyên không được như ý ... bệnh hoạn thường xuyên. Nó đang tu hành mong muốn được gặp Thầy. Hồi xưa Thầy ở VN nó còn quá nhỏ. Nó rất thương Thầy và thường cầu nguyện được đứng trước Thầy để lạy tạ người Thầy đã từng cứu mạng mẹ nó. Xa con gái con buồn lắm, tại vì ở VN nó ngoan và hiền, sống rất gần gũi với con, nhưng bù lại con rất vui là nó được gặp Thầy và gần Thầy.

Con kính gửi Thầy\$ mừng ngày sinh nhật thượng thọ lần thứ 80 của Thầy và\$ đóng góp

đài phát thanh Vô Vi. Con và gia đình kính chúc Thầy và Bà Tám được dồi dào sức khỏe, thân tâm an lạc.

Được thơ, Thầy hồi âm, con trông đợi từng ngày một. Thư của Thầy là nguồn sống của con.

Con kính Thầy

Con

PTPM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

A , ngày 3/9/2002

PM,

Thầy vui nhận được thư con do A T chuyển giao với tặng Thầy khi cần. Thành thật cảm ơn sự lưu ý của con.

Thầy thường nói, tuy xa nhưng tâm không xa. Người tu đồng hành thì lúc nào cũng gần gũi. Quả địa cầu tròn. Điện năng càng tròn hơn. Đối với người thật tâm tu thì càng lúc càng nhẹ nhàng hơn và dễ buông bỏ sự lôi cuốn của ngoại cảnh. A T rất vui và được ngồi bên Thầy, xa cách mấy chục năm cũng như một giấc mộng. Cháu rất ngoan và thích tu là quý. Cha mẹ thấy con cái quý đạo là cha mẹ mừng. Đại Hội kỳ này khá đông, mọi người sẽ được vui khi gặp được Thầy.

Thầy sẽ chuyển\$ cho đài phát thanh Dallas. Cảm ơn sự đóng góp của con. Sinh nhật bát tuần của Thầy ở kỳ tới, mọi người sẽ có cơ hội tham gia và sẽ được hưởng thanh điền của Bề Trên ban chiếu trong lúc đại lễ.

Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỢNG ĐỂ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THUỢNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Học tu thưởng thức đạo mùi
Rèn trui tự tiến an vui tiến hoài
Luật Trời chẳng có đặt sai
Có vay có trả tiến hoài không ngưng
Cỏ cây cũng tiến không ngừng
Cùng chung sạn cát tiến từng phút giây
Ban đêm cũng giống ban ngày
Thanh thanh trước trước vui vầy cảm giao
Phân ra muôn sắc muôn màu
Cộng đồng trật tự trước sau thanh hòa
Khí Trời giáng hạ thật thà
Ban cho muôn loại tương hòa tiến lên
Tránh buồn giao cảm siết rên
Trở về nền tảng thanh bền vững tu
Vạch đường giải tỏa khờ ngu
Rõ mình rõ họ rõ tù bị giam
Chẳng còn động loạn tham lam
Khoe màu giữ sắc tự am thế tình
Cộng đồng sanh hoạt địa linh
Tình thương đạo đức càng minh tâm hồn
Chuyển xoay xoay chuyển sanh tồn
Cha Trời khéo đặt ôn tồn dựng xây
Đá kia chịu đựng nhiều ngày
Do Trời điều luyện phơi bày sáng quang

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.03 PHẨM KURUNGA

26. CHUYỆN CON VOI MAHILAMUKHA (Tiền Thân Mahilamukha)

Trước nghe lời ăn trộm....)

Câu chuyện này khi ở Trúc Lâm, bậc Đạo Sư đã kể về Đề-bà-đạt-đa. Đề-bà-đạt-đa chiếm được lòng tin của hoàng tử Ajatasattu (A-xà-thế) nên đã được lợi dưỡng và danh vọng. Hoàng tử A-xà-thế xây dựng một tịnh xá ở Gayasisa cho Đề-bà-đạt và mỗi ngày đem đến cho vị ấy năm trăm com nấu bằng gạo thơm ba năm với hương vị hảo hạng. Dựa trên lợi dưỡng và danh vọng, hội chúng của Đề-bà-đạt-đa trở thành đông đúc. Đề-bà-đạt-đa chỉ sống ở tịnh xá với hội chúng, không hề ra khỏi tịnh xá.

Lúc bấy giờ, có hai người bạn trú ở Vương xá. Một người xuất gia với bậc Đạo Sư, một người xuất gia với Đề-bà-đạt-đa. Họ đến thăm nhau, tại chỗ này chỗ kia, hay tại tịnh xá. Một hôm, người bạn y chỉ với Đề-bà-đạt-đa nói với người kia:

- Này Hiền giả, sao hàng ngày bạn phải đi khát thực, với mồ hôi tuôn chảy mệt nhọc như vậy? Còn Đề-bà-đạt-đa chỉ ngồi ở tịnh xá tại Gayasisa, được ăn món ngon với hương vị đặc biệt. Không có phương tiện nào khác sao? Sao bạn lại chịu khổ? Sao vào buổi sáng, bạn lại không đến tại Gayasisa, uống cháo với hương vị, rồi ăn mười tám món đặc, và các món mềm tuyệt hảo với những hương vị đặc biệt?

Người kia nghe nói đi nói lại mãi nên muốn đi và bắt đầu từ đây, thường đến Gayasisa, ăn và uống rồi trở về Trúc Lâm đúng giờ giấc.

Tuy thế, không phải lúc nào vị ấy cũng giấu giếm được. Không bao lâu, người ta biết người ấy đi đến Gayasisa ăn các món do Đề-bà-đạt-đa sắp đặt cho. Các người bạn hỏi vị ấy:

- Này Hiền giả, có đúng sự thật chăng. Hiền giả ăn các món do Đề-bà-đạt-đa sắp đặt cho?

- Ai nói vậy?

- Người này, người này!

- Này Hiền giả, đúng sự thật là tôi có đi Gayasisa để ăn. Nhưng không phải Đề-bà-đạt-đa cho tôi ăn.

Chính những người khác cho tôi ăn.

- Này Hiền giả, Đề-bà-đạt-đa là kẻ thù của các Đức Phật. Đề-bà-đạt-đa theo ác giới, lấy được lòng tin của A-xà-thế, thâm hoach cho mình lợi dưỡng và danh vọng một cách phi pháp. Hiền giả xuất gia trong Giáo pháp giải thoát như vậy, lại ăn các món do Đề-bà-đạt-đa nhận được một cách phi pháp. Hãy đi, chúng tôi sẽ đưa Hiền giả đến gặp bậc Đạo Sư.

Rồi họ đưa Tỳ kheo ấy đến Pháp đường. Bậc Đạo Sư thấy vậy, hỏi:

- Này các Tỳ kheo, sao các ông đem lại đây một Tỳ kheo ngoài ý muốn của vị ấy?

- Bạch Thế Tôn, Tỳ kheo này đã xuất gia với Thế Tôn, lại ăn các món do Đề-bà-đạt-đa nhận được một cách phi pháp!

- Này Tỳ kheo, có thật chăng, ông đã ăn các món do Đề-bà-đạt-đa nhận được một cách phi pháp?

- Bạch Thế Tôn, không phải Đề-bà-đạt-đa cho con. Chính những người khác cho con ăn món ăn ấy!

- Nay Tỳ kheo, chớ dối quanh ở đây! Đề-bà-đạt-đa không có chánh hạnh, theo ác giới. Sao ông

xuất gia ở đây, tuân theo lời dạy của ta, lại ăn các món của Đề-bà-đạt-đa. Ông thường hay bị lôi kéo, hễ gặp ai thì đi theo người ấy!

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

